

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 4.

ÄEtvrttek, 25 Ä•erven 2020

KdyÄ¾ jsem Äjla na emigraÄnÄ- Ä°Ä™ad, musela jsem pokaÄ¾dÄ© probÄ›hnout Medinou. A vÄ¾dycky mnÄ› znovu uchvacovala MedÄnÄ› kralovala meÄjita, do kterÄ© jsem ale nemohla jÄ-t, nevÄ›Ä™Ä-cÄ- tam nepouÄitÄ›li. Jmenovala se Jamaa Zitouna, MeÄjita olivovná-ku a je v nÄ- tuniskÄ; teologickÄ; Äjkola.

Na souku panuje pÄ™ÄsnÄ; hierarchie, nejbÄ-Ä¾ k meÄjita› jsou voÄ›avkÄ;Ä™i a zlatnÄ-ci, dÄ›l obchodnÄ-ci s lÄ›tkami, a knihkupci, potom kovÄ;Ä™i a sedlÄ;Ä™i, Äjevci a mÄ›ditepci. Ze souku byli vykÄ;Ä›ni koÄ¾eluhovÄ©, snad kvÄ›li pÄ™Ä-jernÄ©mu pachu.

V jiÄ¾nÄ- Ä›Ä›sti Mediny je studna z 12 stoletÄ-. I kdyÄ¾ jsem se snaÄ¾ila jÄ-t co nejrychleji, pÄ™esto mne obchodnÄ-ci zastavovali na kaÄ¾dÄ©m kroku.. A obÄ•as se mi nÄ›co tolik zalÄ-bilo, Ä¾e jsem Äjla do obchodu Ä°plnÄ› dobrovolnÄ›. A vÄ›bec mi nepÄ™ipadalo Ä¾e by jim vadilo, kdyÄ¾ jsem nic nekoupila. Asi mÄ›j obdiv jejich vÄ›tvoru byl dostaÄ›ujÄ-cÄ-. A ono tÄ›Ä¾ko nejÄjsat nadÄjenÄ-m nad tÄ›mi Ä°Ä¾asnÄ½mi rytÄ½mi talÄ-Ä™emi, ruÄnÄ› tkanÄ½mi koberci.. UpozorÄ›ovala jsem hned pÄ™i vstupu, Ä¾e nemÄ›m penÄ›-ze. Jestli mi vÄ›Ä™ili nevÄ-m, ale pÄ™Ä-Ä›tÄ› mne zvali zase..

MÄ›la jsem poslednÄ- Ä•tyÄ™i dny, neÄ¾ jsem musela opustit Universitu v Bardo. CelÄ© dny jsem prakticky nemÄ›la co dÄ›lat. SedÄ›t samotnÄ› v pokoji mne nebavilo, Ä•st jsem nemÄ›la co, a zjistila jsem, Ä¾e prÄ›vÄ› samota prohlubuje depresi, ve kterÄ© jsem neustÄ›le Ä¾ila. Asi proto jsem se snaÄ¾ila bÄ½t co nejvÄ-c pryÄ•. JenÄ¾e ä€" aÄ¥ jsem Äjla kamkoliv, vÄ›jude jsem byla nÄ›jpadnÄ› a vÄ›jude se na mne lepili ArabovÄ©.

NejvÄ›tÄ›Ä- problÄ©m pro samotnou Evropanku je ten, Ä¾e kaÄ¾dÄ½ ji povaÄ¾uje za dÄ-vku lehkÄ½ch mravÄ›, protoÄ¾e sluÄ›nÄ; arabskÄ; Ä¾ena se drÄ¾Ä- doma a vÄ™Ä- pro manÄ¾ela a dÄ›ti, a nelÄ-tÄ› nÄ›kde po vÄ›jech Ä•ertech. MÄ›la jsem tehdy dlouhÄ© blond vlasy a ty moji situaci jeÄ›tÄ› zhorÄ›ovaly. Jednou jsem Äjla po hlavnÄ- tÄ™Ä-dÄ›, kdyÄ¾ pÄ™mede mnou zastavilo auto. Z nÄ›j vyskoÄ›il tmavÄ½ muÄ¾ s knÄ-rkem a zavolal na mne nÄ›co francouzsky, vyrozumÄ›la jsem z toho, Ä¾e nÄ›kam mÄ›m s nÄ-m jet, Ä¾e na mne nÄ›kdo Ä•ekÄ›.

NÄ›jak mi nebylo jasnÄ©, kdo mÄ› na mnÄ› Ä•ekat a tak jsem se brÄ›nila vstoupit do auta. MuÄ¾ se snaÄ¾il mne do nÄ›j vecpat proti mojÄ- vÄ›li. Napadlo mne, Ä¾e je to patrnÄ› omyl.

"Kde Ä•ekajÄ-? ProÄ•?"
zeptala jsem se anglicky.

MuÄ¾ se zarazil. "V cafÄ© de Paris, tanÄ•Ä-Ä› tam pÄ™ece, ne?"

Spadl mi kÄ›men ze srdce. NÄ›kdo si mnÄ› prostÄ› spletl s francouzskou taneÄ•nicÄ-! Ale muÄ¾ nepÄ™estal dotÄ-rat, ani kdyÄ¾ zjistil svÄ›j omyl. PokraÄ•oval anglicky, takÄ¾e jsem rozumÄ›la lÄ©pe.:

"A ty neumÄ-Ä› tanÄ•it?"

Ujistila jsem ho, Ä¾e rozhodnÄ› ne, a kromÄ› toho spÄ›chÄ›m, protoÄ¾e mne prÄ›vÄ› Ä•ekajÄ- na vyslanectvÄ-. Kdyby se mne zeptal proÄ•, tak bych mu asi vysvÄ›tlila, Ä¾e jsem novÄ½ konzul pro Angliiä€! NaÄ›tÄ›stÄ- mne pÄ™estal dÄ›l obtÄ›Ä¾ovat a odjel ä€" snad hledat tu pravou.

NaveÄ•er, kdyÄ¾ jsem se vracÄ›vala do Bardo, slyÄ›la jsem za sebou kroky.

Bájlá jsem se otočit, snažilá
jsem se dlat, áe o niem nevám. Nkdy to vyšlo, nkdy jsem mlá problm se
dostat od pronásledovatele pry.

Pamatuji se, áe jednou jsem
utkala pmed n jakm chlapem a z boán- uliky vybhl patrň jeho kamarád a
postavil se proti mn. Mlá jsem dsná itstá-, áe mne zaslechli moji spolubydčá-
z university.

Pak jsem se uá bálá chodit ven,
ale zstávat doma se mi taky nechtlo, snažilá jsem se ale se vracet pmed osmou
hodinou veer a pokud moáno v doprovodu váce lid.

Dny se krály. Zbály
posledná- dva a jáj jsem poámíd nevdlá, kam pájdu. Pmedposledná- den odpoledne
jsem si zajela vlákem do Carthaga.

Dneska uá tenhle vlákek bohuáel
nahradilo metro a Tunisani jsou hrdá-, áe mají- jedno ze dvou meter v celá Africe
(druhá je v Káhiáe); je to taková minimetro, máj jenom 32 kilometrá- a jezdá- po
povrchu, stejná jako dáám-v vlákem.

Nemám rída zmny a tak mne to
hodná zklamalo. Vystoupila jsem tedy na zastávce Amilcar, tam byly nádherná
plááe, horká½ pásek, váce turistá- neá Arabá-, prostá nádhera â€ jenáe tentokrát
se zdálo, áe Arabová pamevááj-, za chvíli uá se jich kolem mne motalo vác neá
mi bylo milá. Nemlá jsem sebemená- náladu na nikoho, mlá jsem strach z
následujáčch dn.

Tak jsem raději pmes sebe
pmedhodila ájaty a poodeála do bí-zkáho baru, kde jsem si poruáila ledovou coca
colu. V baru bylo nádherná chladivá a pmedjemná proti váhni venku. V tom
okamáiku u mne stáil nájakej stará- Arab, ruce plná prstená-, nabázel mi cigarety,
a snažil se mi vnutit káak. Vbec jsem mu nerozumála a tak jsem jenom vrtála
hlavou áe nechci... a zoufale jsem se rozhlááela kolem sebe, jestli tam nená-
ná kdo, kdo by mne od tohoto nepmedjemnáho álováka vysvobodil.

U stolku hned naproti jsem
zaregistrovala nákolik mladá½ch kluká-, na prvná- pohled Evropaná-. Zachytila jsem
pohled jednoho z nich, zdálo se mi, áe uá dlouho sleduje celou situaci. Mlá
dlouhá svátle hná dá vlasy na ramena a bá-lá triko s rozhalenkou.

Kdyá jsem vstala od stolu, v
podstatá bez nadáje, áe se Araba zbavám, protoáe mi bylo jasná½, áe se mná bude
dráet jako klá-ítá, mladá-k vstal taky a ájel mi naproti. Pohládly na mne ty
nejmáká- hná dá oá a tichá½ hlas mi áekl francouzsky: "Jmenuji se Alainâ€.

Alena,
Yukon